

[Miljøministeren]

plads, at jeg knytter nogle kommentarer og bemærkninger til den mere generelle del af redegørelsen. Det kan måske også yderligere underbygge regeringens syn på sagen. Samtidig kan det måske også rydde visse misforståelser af vejen.

Som det fremgår af redegørelsen, og som jeg i øvrigt ved flere lejligheder har givet udtryk for, finder jeg, at problemer med marginaljorder og miljøinteresser må betragtes med den allerstørste alvor. Nu er ordet problem vel ikke det helt rigtige, i realiteten opstår de virkelige problemer først, hvis vi griber sagen forkert an. Sagen er den, at vi skal præge en udvikling, som vi allerede nu med høj grad af sikkerhed kan forudse. Vi ved, at stadig flere arealer højst sandsynligt vil blive marginaliseret, og vi ved, hvilke miljøinteresser der knytter sig til disse arealer. Der er således hensyn at tage til grundvands- og vandløbsinteresser, men ikke mindst er det de miljøinteresser, vi traditionelt kalder »de bløde«, der er i fokus. Der er her tale om interesser, der før i tiden ofte måtte vige for de hårde, kontante miljøproblemer. En sådan politik er ikke blot uklog politik, den er direkte truende for vores fremtid. Hvis vi ikke sørger for, at vi fortsat har et rigt og alsidigt plante-, dyre- og fugleliv, vil der uvægerlig ske forstyrrelse i det økologiske kredsløb til stor skade for os alle.

Dertil skal lægges udsigten til et fremtidigt monotont landskabsbillede. Ødelagt natur lader sig ikke genoprette fra dag til dag. Det kræver generationers arbejde, hvis det i det hele taget er muligt, at genoprette ødelagt natur. Når vi derfor kan forudse, at stadig flere af de arealer, hvortil der bl.a. er knyttet de miljøinteresser, jeg netop har nævnt, over en årrække kan udgå af landbrugsproduktionen, så må vi ikke lade denne lejlighed gå os af hænde. Vi bør derimod målrettet sætte ind på dette område, således at vi værner om de miljømæssige værdier, og i stor udstrækning vil dette kunne ske, samtidig med at landbrugsinteresserne tilgodeses. Jeg tænker i denne forbindelse bl.a. på de mange muligheder for alternativ, miljøvenlig landbrugsproduktion. Jeg tror, de fleste vil være enige med mig i, at det sigte, jeg netop har skitseret, er rigtigt. Det tyder jo også de mange bemærkninger, der er faldet her i første runde, på.

Men når vi derefter skal beskæftige os med de enkelte initiativer, der bør tages, er meningene straks mere delte. Skovplantning, braklægning, beskyttelseszoner, fåreavl og rekreative områder er jo blot nogle af de forslag, der svirrer i luften. Jeg tror, at de mange gode, men til tider ustrukturerede ideer i grunden er meget karakteristiske for denne sag. Vi ved så meget, men desværre ikke nok.

Netop derfor har vi igangsat en række pilotprojekter, som nærmere skal belyse flere af de usikkerhedsfaktorer, der fortsat er til stede. Tanken er, at disse forsøg inden for kort tid skal give os nødvendige oplysninger om marginaljordernes omfang, lokalisering, anvendelsesmuligheder på forskellige naturtyper inden for forskellige områder af landet, de økonomiske omkostninger og meget, meget mere. Når disse oplysninger foreligger, vil vi have et solidt grundlag for en samlet strategi på marginaljordsområdet.

I den mellemliggende periode vil vi så bl.a. iværksætte en målrettet oplysningskampagne, således at forståelsen og interessen for disse problemer øges. Uden denne forståelse tror jeg nemlig ikke vi når vores fælles mål. Denne redegørelse, der jo har form som et debatoplæg, kunne passende være startskud til en videre debat.

Derefter skal jeg prøve at kommentere nogle af indlæggene. Fru Dorte Bennedsen sagde: pæne, vege formuleringer, ind imellem rigtige ting, men ved ministeren ikke, hvad han vil? Jo, det kan jeg love fru Dorte Bennedsen for at han ved. Han vil først og fremmest have viden om, hvad det er, vi her har med at gøre. Det kan ikke hjælpe, vi lægger en plan, uden at vi ved, hvad det er, vi har med at gøre, og dér står vi netop med et af de allerstørste problemer. I miljøministeriet møder vi jo hver dag nye problemer. De er akutte. Det, der nu i huj og hast skal løses, koster for øvrigt ti gange så meget, som hvis vi havde løst problemerne, da vi kunne løse dem. Forskellen på »kan« og »kunne« er enorm. Derfor vil jeg fraråde, at vi i huj og hast lægger en plan, uden at vi ved, hvad det er, vi har med at gøre.

Her er der noget, vi skal være meget opmærksom på: dette her er jo ikke akutte miljøproblemer. Men vi har prøvet at gøre det, vi skal i miljøministeriet, foruden at tage de daglige akutte ting, vi har prøvet at skue fremad og se, hvor det er, problemerne vil